

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 17 ΜΑΡΤΙΟΥ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ουάσιγκτωνς (Ομοσπόνδων Πολιτειών της Ἀμερικῆς), 4 Δεκεμβρίου Ν.

Ο Πρόεδρος διεύθυνε σήμερον τὸν λόγον του διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς συνελεύσεως τῆς Κ' συνόδου. Ἰδοὺ τινες ἀξιόλογαι περικοπᾶι ἐκ τοῦ λόγου, ἀναγόμεναι εἰς τὰ περὶ Ἑλλάδος καὶ τῶν νέων πολιτειῶν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

« Ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν ἀναστάσεως τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, αἱ φιλικαὶ διαθέσεις αἱ τόσον σταθερῶς ἀποδειχθεῖσαι ἀπὸ τὸν προκάτοχόν του πρὸς τὰς Ὁμοσπόνδους Πολιτείας δὲν ἔπαυσαν νὰ φαίνονται ἀμετάβλητοι· ἐλάβομεν δὲ τρανὴν μαρτυρίαν τούτου ἐκ τῆς ἀποστολῆς πληρεξουσίου ὑπουργοῦ παρὰ τῆ Κυβερνήσεως τῆς Συμπολιτείας.

« Κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν ὁποίαν ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας ἔχει πρὸς τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνας, καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα ἄλλων μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν ἀπαισθησάντων μετ' αὐτοῦ, οἱ φίλοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐμποροῦν νὰ ἐλπίζουσιν ὅτι ὁ Ἕλληνικὸς λαὸς θέλει εὖρει βοήθειαν εἰς τὴν ἀνισον πάλην, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺν καιρὸν καὶ τόσον γενναίως ἐκτελεσέν· ὅτι θέλει ἀπολαύσει τὸ ἀγαθὸν κυβερνήσεως παρ' αὐτοῦ ἐκλεγμένης, ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἀξίως πρέπει εἰς αὐτὸν διὰ τὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας παθήματά του· καὶ τέλος πάντων ὅτι ἡ αὐτονομία του θέλει ἐξασφαλισθῇ δι' ἐλευθερίων καταστάσεων, τῶν ὁποίων τὰ πρῶτα παραδείγματα ἐχορήγησεν ἐκεῖνος ὁ τρόπος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπαθανάτισαν τὴν ἀφρόν, διὰ τὴν κυρίευσιν τοῦ ὁποίου χύνουσιν ἀφειδῶς τὸ αἷμα των σήμερον.

« Ἡ τόσον ζωηρῶς ἀποδειχθεῖσα προσπάθεια τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἔθνους τούτου ὡμολογήθη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάβον ἀπὸ τὸν ἐκλαμπρότατον Πρόεδρόν του. Τοῦ γράμματός τούτου ἡ μετάφρασις θέλει κοινοποιηθῇ εἰς τὴν σύνθεσιν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὅποιον ὁ φόρος εὐτος τῆς εὐγνωμοσύνης ἦτο πρᾶσιον· καὶ εἰς τὸ ὅποιον δικαίως ὠφείλετο.

« Εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ἡμισφαίριον ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγὼν ἀδιακόπως εὐτυχεῖ. Ἐὰν δὲ δὲν ἐπιτελεσθῇ μετὰ κῆρυκα λαμπρὸν θρίαμβον, ὁποῖοι ἐλάμβανον τινὰ τῶν προηγμένων ἐτῶν, τούτου αἰτία εἶναι ἡ ἀτελής ἐξωσις ὅλων τῶν ξένων δυνάμεων, ἐναντίον

τῶν ὁποίων ἐβαστάχθη αὐτὴ ἡ πάλη. Δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ νίκη, ὅπου δὲν εἶναι πλέον ἐχθροὶ νὰ πολεμηθῶσιν.

« Αἱ ἐλκρινέσταται ἡμῶν εὐχαὶ ἐπηκολούθησαν σταθερῶς τὰ ἔθνη τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς εἰς ὅλας τὰς ἀλλοιώσεις τοῦ ὑπὲρ αὐτονομίας πολέμου των. Τὰς εὐχὰς ταύτας διεδέχθη ἐπίσης ζωηρὰ μέριμνα ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς πολιτικῆς των τάξεως διὰ τῆς σοφίας καὶ καθαρότητος τῆς νομοθεσίας των.

« Ἀποποιούμενοι δὲ πάντα σκοπὸν τοῦ νὰ παρέμβωμεν εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ λαοὶ οὗτοι ἔχουν τὸ δίκαιον νὰ διατάξουσιν ὅπως κρίνουν ἀρμόδιον, θέλομεν δεχθῇ ἄσμενοι πᾶσαν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας των, τῆς ὁμονομίας των καὶ τῆς ἀπαραδιάστου προσκολλησεως των εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἰσονομίας, αἵτινες μόναι ἀρμόζουν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἀμερικανικῶν ἐθνῶν.

« Ὅθεν μετὰ λύπης παρατηρήσαμεν σημεῖα ἐσωτερικῶν διχονοσιῶν εἰς τινὰς τῶν μεσημβρινῶν πολιτειῶν, καὶ φαινόμενα μικροτέρας ἐνώσεως αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας παρ' ὅσῃν τὸ συμφέρον ὅλων ἀπαιτεῖ νὰ ἔχωσι. Προέκυψε δὲ ἐντεῦθεν τὸ νὰ μὴν ἐπικυρωθῶν, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὰ συμφωνήσαντα μέρη αἱ εἰς Παναμὰ γενόμεναι συνθήκαι, καὶ τὸ νὰ μετατεθῇ ἀρίστως ἡ σύναξις τῆς ἐν Τακουβαίᾳ συνόδου.

« Δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν τοῦ νὰ πέμψωμεν ἀντιπροσώπους μας εἰς ταύτην τὴν σύνοδον, ἐλπίζομεν ὅτι τοῦτο θέλει μᾶς δώσει εὐκαιρίαν νὰ κερῶμεν ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ ἡμισφαιρίου τούτου νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ στήρξουν γενικῶς, εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλα σχέσεις των, ἀρχὰς, αἵτινες ἤθελον ἀσφαλίσαι διαρκὴ εἰρήνην καὶ εὐτυχὴν ἀρμονίαν πρὸς ἀλλήλα, καὶ ἤθελον συμβάλλει εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀμειψαίας εὐνομίας ὅλων τῶν κατοίκων τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ δυστυχίαν παρενέπετον ἐμπόδια εἰς τὴν νέαν σύναξιν τῆς συνόδου, ὁ εἰς τῶν δύο ὑπουργῶν μας τῶν παριστανόντων τὰς Ὁμοσπόνδους Πολιτείας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ δὲ ἐν Μεξικῷ ἐπιστατῶν ὑπουργὸς μένει ἐπιτεταγμένος νὰ παρασταθῇ εἰς τὰς συνδιαλέξεις τῆς γενικῆς συνόδου, ὅποτε ἐπαναληφθῶσιν.»

Ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥωσίας, 6 Ἰαννουαρίου.

Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ βασιλείου φαίνονται μεγάλα στρατιωτικὰ κινήσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀναμνησκον τὰ κρίσιμα ἔτη τοῦ 1811 καὶ 1812. Τὰ στρατεύματα ἐγκαταλείπουν τὰς στάσεις, τὰς ὁποῖας κατείχον μέχρι τοῦδε, καὶ ἀντικαθίστανται εἰς τὸν τόπον τῶν νέων στρατιωτικῶν σώματων. Βλέπων τις ταῦτα ἤθελεν

υπολάβει ὅτι πρόκειται περὶ μεγαλητέρου τινὸς πράγματος ἢ περὶ ἀπλῆς εἰρηνοποιήσεως τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὡς γίνεται πάντοτε λόγος περὶ τῆς ἐντελοῦς ὁμοφωνίας ὅλων τῶν αὐλῶν, ὅσαι συνέπραξαν εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι συνθήκην, καὶ περὶ τῆς βεβαιότητος τῶν οὐδενῶν Δυνάμεων ὅτι δὲν θέλουν κινήσει πάντα λίθον ἃ ἂν ἀναγκάσουν τὴν Πόρταν εἰς παραχωρήσεις τινάς. Περὶ δὲ ἡ κατάστασις τῶν δημοσίων χρημάτων μας, καὶ ἐπαισθητῶς βελτιωμένη ἀπὸ τὴν ἐξαίρετον διοίκησιν τοῦ Κυρίου Καγκρίνου, φαίνεται ὅτι δὲν συγγράφει ἀκόμη ἐκτάκτους δαπάνας χωρὶς ἰσχυρὰν αἰτίαν, ἀποδρεῖται, πῶς ἄρα αὗται αἱ προσπάθειαι; τίς θέλει παρκέσει, τὰς ὑπερόγκους ταύτας δαπάνας, ἐὰν πάντα αὗτα δὲν πρέπω νὰ γίνωνται εἰμὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς συνθήκης; Λέγεται μὲν ὅτι νέα τις συνθήκη ἐγείνεν Λονδίνο μεταξὺ τῆς αὐλῆς μας καὶ τῶν αὐλῶν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ῥωσικὸν στρατεύμα πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ ξηρᾶς τὰ ζητήματα τῶν τριῶν Δυνάμεων, ἐνῶ οἱ ἠνωμένοι στόλοι τῶν θέλουν ἀποκλείσει τὸν πορθμὸν τοῦ Ἑλλησπόντου ἀρκεῖται ὅμως εἰσέτι ποῦ ἐπιστηρίζεται αὕτη ἡ πρᾶξις καὶ μέχρι τίνος προέβλεψε τὰ συμβεβημένα ἐὰν ἡ συνθήκη αὕτη περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη συμφωνίᾳ διωμολογημένα, ἢ ἐὰν διαλαμβάνῃ περὶ ἀποζημιώσεων καὶ παραχωρήσεων τόπων. Τὸ ζήτημα τοῦτο θέλει γένει πολὺ ἐμβριθέστερον, ἐὰν ἐμῶσιν εἰς ἐχθροπραξίας, τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ οὔτε τὴν διάρκειαν, οὔτε τὰ παρεπόμενα.

[Ἐφ. τῆς Λαυσάνης.]

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀριθ. 22. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑποθέσεων Προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ Διακηρύττει

ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1148 διαταγὴν τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν τὰ πέντε ἐθνικὰ πλοῖα ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 5, 7, ἅτινα ἦσαν κατεσκευασμένα διὰ πυρπολικά.

Κατὰ τὴν 27 τοῦ ἐνεστῶτος θέλει ἀρχίσει ἡ δημοπρασία αὕτη, καὶ θέλει διαρκέσει μέχρι τῶν 6 τοῦ ἐλεοσμένου.

Ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν, ἄς παρευρεθῶσιν εἰς τὴν νῆσον Πόρον, ὅπου θέλει γεῖν ἡ δημοπρασία αὕτη δημοσίως.

Ἐκ Πόρου, τῇ 16 Μαρτίου 1828.

Μανώλης Τεμπάζης.

Φ. Α. Ἀστιγξ.

Ὁ γραμματεὺς Ν. Γέρωντας.

Ἐγχώρει εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης, 16 Μαρτίου.

Σήμερον ὁ Ἐξοχώτατος ἡμῶν Κυβερνήτης μετέβη ἐκ Πόρου ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς φρεγάτας Ἑλένης, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἕτερα δύο βασιλικά ἑρρίκια τῆς αὐτῆς σημαίας. Πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου κατευθώθη εἰς τὸν ὄρμον τῆς νήσου μας, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέβη εἰς τὴν ξηρὰν, ἀποδοθέντων εἰς τὴν Α. Ε. τῶν συνήθων τιμῶν, καὶ παρεπρόβη μέχρι τῆς οἰκίας του κατὰ τὴν ἀκούσαν παράταξιν συνοδευόμενος ἀπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν πλοίων τῆς Α. Α. Μ. Φθάσαντος δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπὶ τὴν εὐχὴν εἰς ὑπάντησιν τὰ μέλη τοῦ Πανελληνίου

καὶ ἐφεξῆς ὅλαι αἱ ἐνταῦθα καθεστῶσαι ἀρχαί.

Ὁ Κυβερνήτης ἀνεχώρησεν ἐκ Ναυπλίου τὴν 2 Φεβρουαρίου [9 Μαρτίου] διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Πόρον. Προκρίνας δὲ τὴν διὰ ξηρᾶς ὁδοπορίαν ὑπῆγε καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὸ χωρίον Λιγουρίον. Τὴν δ' ἐπαύριον ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του καὶ, ἀφοῦ ἐσταμάτησεν ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Τροιζήνης, ἔφθασεν εἰς Πόρον τὸ ἑσπέρας τῆς 27 Φεβρουαρίου [10 Μαρτίου].

Ἐξ ἐκείνης τῆς ὥρας ἐπαρατηρήθη μεγάλη ἐνέργεια εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Ἐπικρατείας. Διάφοροι ταχυδρόμοι ἦλθον ἐκ Δραγαμέστου, καὶ ἄλλοι ἀπεσταλῆσαν. Ἐν Ἀγγλικὸν βρῖκιον καὶ μίᾳ Γαλλικῇ γολέττᾳ ἔφθασαν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς ὀλίγων ὥρᾳ διάστημα μὲ ἐπιστολάς. Ὁ Ναύαρχος αὐτὸς Δεσφιγνὴς διέτριψε μίαν ἡμέραν εἰς Πόρον, ὅθεν ἐπέπλευσε τὴν ἐπαύριον, καθὼς καὶ ἡ φρεγάτα τῆς Χ. Α. Μ. Ἡρακλῆτις, ὡς νομίζεται, διευθύνθη πρὸς τὴν Χίον. Δύο δ' Ἑλληνικαὶ γολέτται εἶχον σταλῇ μὲ ζωτροφίας εἰς ταύτην τὴν νῆσον.

Ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης, ἀφοῦ ἔλαβε διεξοδικὰν ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Κυβερνήτου, ὑπῆγεν εἰς Ὑδραν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐφάνησαν ὀκτὼ ἑρρίκια καὶ γολέτται τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγείναν ἀνευ ἀναβολῆς προπαρασκευαί πρὸς ἀπόπλουν. Ταῦτα δὲ τὰ πλοῖα εἶναι τὸ τοῦ Ἀντιναύαρχου Σαχτούρη, καὶ τὰ τῶν καπετάνων Σταύρου Πινότση, Ν. Παντελῆ Νικολάκη, Κ. Κοτζιά, Α. Σωτήρου, Α. Γουδῆ, Α. Γεωργίου. Τὸ βρῖκιον τοῦ καπετάν Ν. Γιαννίτση συμπληροῦν μέρος τοῦ στόλου τούτου εἶχε ἤδη ἀναχωρήσει πρότερον ἡμερῶν.

Μὲ τὸ κατὰ θάλασσαν τοῦτο κίνημα ἐγείνε συγχρόνως καὶ τὸ τῶν στρατευμάτων τῶν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Τροιζήνης συνηγμένων. Ταῦτα ὑπεβλήθησαν πολλάκις εἰς ἐξέτασιν ἀπὸ ἐδικᾶς ἐπιτροπᾶς, καὶ τὴν κυριακὴν, 11 [13] τοῦ ἐνεστῶτος ὑπῆγεν ὁ Κυβερνήτης αὐτὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐδέχθη τὴν ὄρκον τῶν χιλιάρχων καὶ παρεδωκεν εἰς αὐτὰς τὰς σημαίας. Ἡ μὴ ἐξ αὐτῶν ἐνεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ναύαρχου Σαχτούρη, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς μικρὰ πλοῖα.

Ἐν ἑτερον θέαμα ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς κατοίκους τοῦ Πόρου. Ὀγδοήκοντα παῖδια, τὰ ὅποια ἠκολούθουν εἰς τὰς χιλιάρχας, ἐβλήθησαν προσωρινῶς εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Μονῆς ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ Κυρίου Ἀντωνίου Παπαδοπούλου. Μεταξὺ τῶν παιδῶν τούτων ἐλπίζεται ὅτι θέλουν συναριθμηθῇ μετ' ὀλίγων καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια βασανίζονται εἰς τὴν τλαιπωρίαν, καὶ εἰς τὰ ὅποια θέλει γένει ἡ αὕτη ἀγαθοποιία παρὰ τοῦ Κυβερνήτου.

Ἀπὸ σημερινὸν γράμμα ἐκ Σαλαμῖνος ἰδιαίτερη μακάρομεν ὅτι χθὲς ἐν στρατιωτικὸν σῶμα ἀπὸ τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἡμέτερον στρατόπεδον ἐπροχώρησεν εἰς τὸ χωρίον Μεῖδι, τὸ ὅποιον ἐφυλάττετο ἀπὸ 600 Τούρκους. Ἀμα ἐνόησαν οἱ ἐχθροὶ τὴν ἐφύλαξιν ἡμετέραν, ἐξήλθον τοῦ χωρίου εἰς ἀντίκρουσιν τῶν ἡμετέρων. Συνέστη μὲν μάχη, καὶ κατ' ἀρχὰς ὑπερέβησαν οἱ Τούρκοι διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ δὲν ἠργῆσαν ὅμως οἱ ἡμέτεροι.

να νικήσουν καὶ νὰ τρέψουν εἰς αἰσχροὺς φυχὴν
ἐχθροὺς, καὶ ἐφόρουν πολλοὺς ἐξ αὐτῶν διώκον-
τες πολλὴν ὥραν, καὶ ἐξώγησαν καὶ ἓνα. Ἐκ δὲ
τῶν μετέων ἐπληρώθησαν μόνον ἕξ. Ἐπῆραν δὲ ἀπὸ
τῶν ἐχθρῶν πολλοὺς βόας καὶ πρόβατα.

Ἀπὸ τὸ αὐτὸ γράμμα πληροφορούμεθα ὅτι οἱ ἐν τῇ
Ἀσίᾳ εὐρισκόμενοι ἐχθροὶ εἶναι πολλὰ ἐγκαταλειμμένοι.

Πρὸ ἡμερῶν ἔπεσεν εἰς χεῖράς μας ἡ μετὰ τὴν
ἀνακρίσιν τῶν τριῶν Πρέσβων ἐκδοθεῖσα διακήρυξις
τῷ σουλτάνῳ πρὸς τὸν λαόν του. Ἐπειδὴ δὲ μᾶς
ἐφάνη ὅχι διόλου ἀναξία προσοχῆς, προθυμούμεθα νὰ
τὴν γνωστοποιήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Προτροπὴ πρὸς τὸν λαόν διὰ Χάτι Σεριφίου τῆς
ἁ Τυμαζινέλ Ἀχὶρ 1243: 8 (20) Δεκεμβρίου, στα-
λίντος εἰς ἅπαντας τοὺς πασσάδες καὶ διοικητὰς τῶν
ἐπαρχιῶν τῆς ἐπικρατείας, καὶ δοθέντος εἰς ὅλους τοὺς
ἀγιάδες, προεστῶτας συγκεκλημένους εἰς τὴν πρω-
τεύουσάν.

Ἰνωστὸν εἶναι εἰς ὅλους τοὺς νουνεχεῖς ἀνθρώπους ὅτι,
ὡς ὁ Μουσουλμάνος εἶναι ἐκ φύσεως ἀσπώνδος ἐχθρὸς
τῶν ἀπίστων, οὕτως ὅλοι οἱ ἀπίστοι εἶναι ἐπίσης ἐχθροὶ ἁ-
σπίνδοι τῶν Μουσουλμάνων, καὶ ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἡ
αὐτὴ τῆς Ῥωσσίας εἶναι ὁ ὠρκεσμένος ἐχθρὸς τοῦ Μου-
σουλμανικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους.

Ἡ Δύναμις αὕτη μὲ τὴν παράλογον ἰδέαν τοῦ νὰ
βάλῃ εἰς πρᾶξιν τοὺς κακοὺς σκοποὺς καὶ μυστὰς βου-
λάς, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ τρέφει κατὰ τοῦ Μου-
σουλμανικοῦ λαοῦ καὶ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἀδράσσου-
σα πρὸ 50 ἕως 60 ἐτῶν εὐκαιρίαν καὶ ἐνθαρρυνομένη
ἐπὶ πάντι ἐκ τῆς ἀπαιδευσίας τῶν κατηραμένων ἀτά-
κτων ληστῶν Γιαυζάων ἐκήρυττε τὸν πόλεμον χω-
ρὶς τινος αἰτίας. Πολλάκις ἐκυρίευσεν κακῇ τύχῃ ἐπαρ-
χίας Ὀθωμανικὰς καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη καὶ ὑπερυψία
τῆς ἡδύανεν ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν, μελετώτης ἐπι-
βουλῆς νὰ βάλλῃ ὅσον τάχος εἰς πρᾶξιν τὸν παράλο-
γον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ὑπέτρεφε κατὰ τῆς Τ. Π.

Ἐγγεῖρεν εἰς ἐπανάστασιν τοὺς πρὸ πολλοῦ ὁμοθρήσ-
κους τῆς Ἑλλάδας. Οὗτοι δ' ἐνωθέντες εἰς ἔθνος
καὶ ἐπαναστατήσαντες κατ' ἐπανάληψιν εἰς διάφορα
μέρη μετεχειρίσθησαν κατὰ τοῦ Μουσουλμανικοῦ λαοῦ
ἐλθὼν τὴν ἀπιστίαν, καὶ ἔπραξαν παντοῖα κακὰ, καθ'
ἃς ἡδυνήθησαν. Πεισιθάτες δὲ ὅτι, εἰσβαλοῦσης
καὶ τῆς Ῥωσσίας ταυτοχρόνως εἰς τὰς Ὀθωμανικὰς ἐπαρ-
χίας, ἡδύναντο νὰ ἐξολοθρεύσωσιν [ὁ μὴ γένοιτο!] ὅ-
λον τὸν πιστὸν λαόν καὶ ν' ἀφανίσωσιν ἐν εὐκολίᾳ
τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, ἐσυμφώνησαν μετ' αὐτῆς. Ἀλ-
λὰ, δόξα τῷ θεῷ! διὰ τῆς βοηθείας του καὶ διὰ τῆς
προστάσεως τοῦ προφήτου, αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως ἐ-
πειδὴ ἐλάττωμεν εἰδήσιν ὀλίγον, πρὶν ἐκτραγῆ, δὲν ἐπι-
στέμμεν ἀπερδελέπτως· ἐλήφθησαν ἐν τῷ ἅμα τ' ἀνα-
γκαστὰ μέτρα εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀπετράπησαν πάντα,
ὅσα κακὰ ἐσχεδιάσθησαν παρὰ τῶν ῥηθέντων κατὰ τοῦ
Ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ περάσαντες ἐν στόματι ῥομ-
φαίας πολὺ μέρος τῶν ἀποστατῶν τῆς Πελοποννήσου,
τῆς Εὐδοίας, τοῦ Κάρλη, διαφόρων νήσων, τοῦ Με-
ταχίου, τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων μερῶν τῆς στερεᾶς,
κατεβάλλομεν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν. Εἰς τὰς ἀρ-
χὰς οὖν τῆς ἐπαναστάσεως οἱ ἀποστάται τῆς Πελο-

ποννήσου, ἐστίας τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τῶν νήσων,
ἐθανάτωσαν μάστιγας πλήθος Μουσουλμάνων, καὶ ἤλ-
μαλώτισαν αὐτῶν τὰς γυναῖκας καὶ παῖδιά, καὶ ἐπ-
ρύξαντες ἀπ' εὐθείας τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀθωμα-
νικοῦ ἔθνους ἔκαμαν τὰς μεγαλητέρας ὠμότητας καὶ
ἀνήκουστα κακὰ, διὰ νὰ στερεώσωσι τὴν Ἑλληνικὴν δι-
οίκησιν.

Πρὸ τούτων ἐτῶν ἐστάλησαν ἐναντίον των διὰ τῆς
καὶ διὰ θαλάσσης πάμπολλα στρατεύματα καὶ στόλοι·
ἀλλὰ τὰ τῆς τῆς τῆς στρατεύματά μας μὴ ἔχοντα κα-
τὰ δυστυχίαν ἄλλο σκοπούμενον εἰμὴ τὸ νὰ ζητῶσι
τὴν πληρωμὴν των, δὲν ἐνησχολήθησαν ἐκ ψυχῆς καὶ καρ-
δίας εἰς τὸ ἔργον, καὶ οἱ στόλοι μας δὲν ἐδυνήθησαν νὰ
χρησιμεύσωσι ἐξ αἰτίας τῆς παλαιᾶς ἀταξίας, ἣτις ἐθα-
σίλευεν εἰς τὸ ναυτικὸν μας διὰ ταῦτα ἡ ὑπόθεσις
παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἐκτὸς τῆς Ῥωσσίας καὶ ἄλλοι Φράγκοι κινούμενοι
ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν ἐδάνεισαν κάθε εἶδος πραγματικῶν
βοηθειῶν εἰς τοὺς ἀποστάτας, καὶ οὕτως ἐχρημάτισαν
αὐτοὶ ἡ μόνη αἰτία τῆς παρατάσεως τῆς ἀποστασίας.
Τέλος δὲ διὰ τῶν πανουργιῶν τῆς Ῥωσσίας, ἡ Γαλλία
καὶ ἡ Ἀγγλία ἐσυμφώνησαν μετ' αὐτὴν, καὶ προφασίζό-
μενοι τὸ διὰ τούτων χρόνων προξενούμενον κακὸν εἰς τὸ
ἐμπόριόν των ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς ἀποστασίας, ἐ-
δοκίμασαν διὰ μυρίων πανουργιῶν νὰ ἐξάξωσι τοὺς Ἑλ-
ληνας ἐκ τῆς ὑποταγῆς τῆς Τ. Π. νὰ τοὺς κατα-
στήσωσι Διοίκησιν ἀνεξάρτητον νὰ ἐμπυδίσωσι τὴν Τ.
Π. τοῦ νὰ ἔχῃ τὸ μέρος ὅπωςδήποτε εἰς τὰ πράγ-
ματά των νὰ τοὺς ἀποσπᾶσιν ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τῶν
Μουσουλμάνων νὰ λαμβάνωσι διοικητὰς μόνον των με-
ταξύ των, ὡς εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαβίαν, καὶ νὰ
πληρῶνωσι μὲν ἐτήσιον φόρον εἰς τὴν Τ. Π., καὶ
προβάλλοντες πλήθος ἄλλων στοχασμῶν δυσφορητῶν ἐ-
πρότειναν εἰς τὴν Τ. Π. νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν.

Φανερόν εἶναι ἤδη, ὡς ὁ ἥλιος, ὅτι μετὰ τὴν ἀν-
εξαρτησίαν ταύτην οἱ ἀπίστοι θέλουσι κυριεύσει ὅλας τὰς
ἐπαρχίας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας τὰς καποικισμένας
ἀπὸ Ἑλλήνων καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον θέλουσι βάλλει τοὺς
Ῥωγιαδες εἰς τὴν θέσιν τῶν Μουσουλμάνων καὶ τὸ ἀν-
ταλιν, ὅτι θέλουσι μετατρέψει ὅσους τὰς τῆς καὶ
ἐκκλησίους οἴκους μας εἰς ἐκκλησίας, ὥστε εἰς αὐτὰ
νὰ ἡχῶσι σήμαντρα καὶ ὅτι τελευταῖον οὗτος ὀλίγον
θέλουσιν ἐξολοθρεύσει τοὺς Μουσουλμάνους ἀπὸ τοῦ πρό-
σωπον τῆς γῆς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ἐπειδὴ αἰτίαι θρησκευ-
τικαί, πολιτικαί, διοικητικαί καὶ ἐθνικαὶ καθιπτῶσι τὰς
προτάσεις ταύτας πάντῃ ἀπαράδεκτους, ἡ Τ. Π. πολ-
λάκις ἀπεκρίθη ἐγγράφως καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἐπι-
σήμως, στηριζομένη εἰς τὰς συνθήκας, ὅτι ἀδυνατεῖ
παντάπασι νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοιαύτας προτάσεις.
Ἐννοήσασα ἐξ ἀρχῆς τοὺς σκοποὺς τῶν Φράγκων, καὶ
γνωρίζουσα καλῶς ὅτι ἡ ἀπόκρισις τῆς εἰς ταύτας τὰς
προτάσεις ἐχρημάζετο νὰ δοθῇ ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἐπιστά-
θην εἰς τὰς χεῖρας, ἡ Τ. Π. διὰ νὰ μὴ ταρά-
ξῃ ἀφ' ἐνὸς μέρους τὴν ἡσυχίαν τῶν Μουσουλμάνων,
καὶ διὰ νὰ κάμῃ ἐκ τοῦ ἐτέρου τὰς ἀναγκαίους ἐτοι-
μασίας τοῦ πολέμου, ἐζητήσῃ νὰ κερδίσῃ καιρὸν, καὶ
μετεχειρίσθῃ ὅλα τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως δι' ἀπο-
χρόνων λόγων καὶ ἐπισήμων συνελεύσεων, ἀν καὶ τὰ

καὶ ὧν ὁ λόγος προβλήματα ἦσαν ὡς ἐκ τῆς υποθέ-
σεως ἄτιμα καὶ ἐπιζήμια εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος
καὶ Μουσουλμανικὸν ἔθνος.

Καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος προσέτι, ἂν καὶ παράλογα
προβλήματα τῆς Ῥωσσίας εἰς τὸ Ἀκερμὰν περὶ ἀπο-
ζημιώσεων καὶ κυρίως ὑπὲρ τῶν Σέρβων ἦσαν ἐκ φύ-
σεως μὴ παραδεκτέα, ἡ Τ. Π. συγκατένευσεν εἰς αὐ-
τὰς ἀκουσίως, ὑπείκουσα εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ καιροῦ
καὶ διὰ τὴν σῶσιν τοῦ Μουσουλμανικοῦ ἔθνους, ἐπεκδε-
χόμενη καλητέραν εὐκαιρίαν. Μέχρι τοῦδε τὸ πλεῖστον
ἔτος τῶν ἄρθρων ἐβλήθη εἰς πρᾶξιν, καὶ ἡσχίσθησαν
κατὰ ταῦτα διαπραγματεύσεις περὶ τῶν ἀποζημιώσεων
τῶν Σερβικῶν υποθέσεων καὶ ἂν καὶ αἱ δύο αὗται
υποθέσεις δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ λάβουσιν εὐτυ-
χῶς ἔκβασιν, ὑπεκλίναμεν ὅμως ὡς εἰς δυστύχημα. Ἡ
Ῥωσσία ἐν τούτοις μὴ εὐχαριστουμένη ἀκόμη, καὶ ἐπει-
δὴ ἐφοβήθη τῆς πολεμικῆς μας τὸν διοργανισμόν, εἰς τὸν
ὁποῖον προαδενεῖ εὐτυχῶς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, διότι
ἐμελλον νὰ πείσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς της, ὅσα κακὰ
ἐμελέτα κατὰ τοῦ Μουσουλμανικοῦ ἔθνους, ἀπεφάσισε
νὰ μὴ ἀφήσῃ παντάπασι καιρὸν εἰς τοὺς Μουσουλμάνους.

Ὅθεν ἤδη ἡ Ῥωσσία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἐνω-
θεῖσαι εἰς συμμαχίαν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ λάβωσι διὰ
τῆς βίας ταύτην τὴν ἀνεξαρτησίαν, πρὸ ἑνὸς ἔτους διὰ
μέσῳ τῶν Πρέσβεων τῶν ἐζήτησαν παρρησίαν καὶ ἐπι-
σήμεως τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνεξαρτησίαν, καὶ ἡ Τ.
Π. ἐκ μέρους της ἔκαμε κάθε γόπον καὶ ὠμίλησε πολ-
λὰ διὰ τὸν ἀποκόψῃ ἀπὸ τοῦ τοιοῦτον ζήτημα,
παριστάνουσα ὅτι αἰτίαι θρησκευτικαί, πολιτικαί, δι-
καιητικαί καὶ ἔθνικαὶ κατέσταινον ταύτην τὴν πρότα-
σιν ἀπαραδέκτον, τὴν ὁποῖαν ὅλον τὸ Μουσουλμανικὸν
ἔθνος ἐγειρόμενον τῶν ἀδυνάτων ἦν νὰ δεχθῇ.

Ἐκώφευον εἰς ὅτι καὶ ἂν τοὺς εἴπομεν, καὶ ἐπαι-
ρόμενοι εἰς τὰς δυνάμεις των διίσχυρισθησαν νὰ μᾶς
υποβάλλωσι διὰ τῆς βίας νὰ δεχθῶμεν τὴν πρότασιν των.
Ἐφέτος τελευταῖον ἔστειλαν εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος στό-
λους των, οἵτινες, ἐνῷ ὁ στόλος μας ἦτο διωρισμένος
μετὰ τῶν Αἰγυπτιακῶν πολεμικῶν πλοίων, νὰ κατα-
βάλλῃ τοὺς ληστὰς, τὸν ἐναντιώθησαν φανερά εἰς τὸ νὰ
κινήθῃ κατὰ τῶν νήσων, ὥστε ὁ στόλος μας μετὰ
τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐδιάσθησαν νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸν λι-
μένα τοῦ Νεοκάστρου, καὶ νὰ προσμείνωσιν ἐκεῖ τὰς
διαταγὰς τῆς Τ. Π. Ἐν τούτοις οἱ στόλοι, Ῥωσσι-
κός, Ἀγγλικός, καὶ Γαλλικός ἐμβῆκαν ἐξαίφνης εἰς
τὸν λιμένα, ἐναντιώθησαν καὶ οἱ τρεῖς διὰ μιᾶς. Οἷον
δεῖς ἀγνοεῖ τὴν προδοσίαν καὶ ζημίαν, τὰς ὁποίας ἐξ
αὐτῶν ὑπέφερεν ὁ βασιλικὸς στόλος.

Αἱ ῥηθεῖσαι τρεῖς Δυνάμεις, ἀφοῦ περέβησαν οὕτω
φανερά τὰς συνθήκας καὶ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον, ἡ
Τ. Π. ἀντὶ νὰ φερθῇ κατ' ἐκδίκησιν, ὡς εἶχε τὸ
δίκαιον, καὶ μεταχειρισθῇ πολλὰ διαφορετικῶς, παρ'
ὅς μετεχειρίσθη, τοὺς Πρέσβεις, ὑπηκόους καὶ ἐμπο-
ρικὰ πλοῖά των, εὐρισκομένους ἐνταῦθα, ἡ Τ. Π.,
λέγων, ὑπείκουσα εἰς τὰς περιστάσεις ἐφύλαξε πτωχὴν
καὶ ἀπεφάσισε νὰ φερθῇ ὡς φίλος, προσποιουμένη
ὅτι ἔδωκε πίστιν εἰς ὅτι τὴν εἶπον τούτων τῶν Δυ-

νάμεων οἱ Πρέσβεις περὶ τῆς αὐτῆς εἰρημένης ναυμα-
χίας, ὅ ἐστιν ὅτι ταύτης αἰτίοι ὑπῆρξαν οἱ Ὀθω-
μανικοὶ πλοίαρχοι· ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ
λάβωσι πλέον μετοχὴν τινὰ εἰς τῶν Ἑλλήνων τὴν ὑπο-
θέσιν. Ἀλλὰ οἱ ἄπιστοι οὗτοι ἄνευ τινὸς μετριοφρο-
σύνης ἀντὶ τοῦ νὰ παύσωσι μίαν στιγμὴν τὸ ὑπὲρ τῆς
ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων ζήτημά-
των ἐγειναν ἔτι μᾶλλον ὀχληροὶ καὶ ἀπέδειξαν κατ'
ὅλην τὴν ἔκτασιν τὰ ἐπίβουλα φρονήματα τῶν Φεράκων
κατὰ τοῦ Μουσουλμανικοῦ λαοῦ.

Ἐκ τούτων γίνεται προφανὲς ὅτι μὲ μόνον τοῦ σκο-
ποῦ τοῦ νὰ κερδίσῃ ἕως τὸ ἔαρ καιρὸν, ἡ Τ. Π.
ἐφέρθη φιλικῶς εἰς τὰς μεσιτείας καὶ διαπραγμα-
τεύσεις τὰς πρὸ τινων ἐβδομάδων γενομένας ὅτι ἐκοι-
νοποίησε πολλάκις εἰς τοὺς Πρέσβεις, ὅτι οἱ Ἑλ-
ληνες, ὅταν θελήσωσι νὰ ὑποταχθῶσι, θέλουσι λά-
βει ἀμνηστίαν ἐντελῇ καὶ ὁλόκληρον τὰ αἰτήματά των
θέλουν τοὺς δοθῇ. Θέλουν χαίρει πᾶσαν ἡσυχίαν καὶ
ἀνάπαυσιν· θέλουν τοὺς ἀφεθῇ οἱ φόροι τῶν παρελθόν-
των ἐτῶν τῆς ἀποστασίας, καὶ διὰ μόνην ἰδιαιτέραν
εὐαρέστησιν πρὸς τὰς τρεῖς Δυνάμεις θέλει τοὺς ἰχα-
ρισθῇ προσέτι καὶ ἑνὸς ἔτους ἀτέλεια, καὶ τελευταῖον
ὅτι θέλουν τοὺς δοθῇ ὅλα, ὅσα προνόμια καὶ ἀτέλεια
συμβιδάζονται μὲ τὴν κατάστασιν ὑπηκόων ὑποτέλων
(ραγιαῶν), ὅχι ὅμως τίποτε τῶν ὅσα δύνανται νὰ
ὑπερβαίνωσι τὰ ὅρια τούτου τοῦ χαριστήρος. Καὶ ἡ
Τ. Π., ἂν καὶ ὑπεχρέωτε τοὺς Πρέσβεις, μὲ τοὺς
ὁποίους συνδεδέμεγο, νὰ κοινοποιήσωσιν εἰς τὰς αἰ-
λὰς των τούτους τοὺς φιλικούς λόγους καὶ νόμιμα δι-
καιολογήματα, καὶ ν' ἀναγγείλωσιν ὡς αὐτὸς ὅτι ἡ
ζητούμενη ἀνακωχὴ θέλει διατηρηθῇ ἕως τοῦ ἐρχομαῦ
τῆς ἀποκρίσεως, τοῦτα δὲν ἐχρηστέμενοι εἰμὴ εἰς
τὸ ν' αὐξήσῃ τὴν ἔπαρσιν καὶ ὑψηλοφροσύνην των.
Διίσχυριζόμενοι παρέστησαν ὅτι δὲν δέχονται τίποτε
ἄλλο παρὰ τὸ νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς Πελο-
ποννήσου καὶ τῶν πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα ὀνομα-
ζοῦν γῆν τῶν Ἑλλήνων, καὶ εἰς τοὺς τῶν νήσων τῆς
Ἑλλάδος τὰ ζητούμενα προνόμια καὶ ἐπὶ τέλους παρί-
στησαν ὅτι, τούτου μὴ γενομένου, ἀναχωροῦσι καὶ
οἱ τρεῖς.

[Τὰ λοιπὰ θέλομεν ἐκδώσει εἰς τὸ προτεχὲς φύλλον
ὑποσυνάπτοντες καὶ τινὰς παρατηρήσεις.]

Μετοχοὶ τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς

11	Μαρτίου. Οἱ κύριοι Κωνσταντῖνος Μπάμπας ἐκ Σπετσῶν. Λιρ. Στεγλ. 30.	
12.	Παναγιώτης Ν. Λοιδορίκη Δόστηλ.	300.
15.	Βασίλειος Μπουτούρης	500.
17.	Δημήτριος Ν. καὶ Ἐμμανουήλ ἀδελφοὶ Μανουσάκιδες	50.
	Γεώργιος Μ. Ἀντωνόπουλος	200.

Μετοχοὶ εἰς προϊόντα.

17	Μαρτίου. Ἀθανάσιος Γρηγοριάδης εἰς ἀραβο- σίτι ἐν καιρῷ τῆς συνάξεως	150.
	Δ. Κανελλόπουλος ἀπὸ τῆς	100.